

[Karlsson.]

første Behandling, anerkender vi, at der med Lovforslaget er sket betydningsfulde Fremskridt, men jeg vil ogsaa gerne bemærke, at jeg saa langt fra deler den Begejstring for de arbejdstekniske Ungdomsskoler i den Form, de har, som Udvalgets ærede socialdemokratiske Ordfører nærer, og jeg deler ikke den Begejstring, fordi Udvalgets Flertal gaar ind for at opretholde det efter vor Mening forkastelige Princip, at man tvangshenviser de unge ufaglærte til Ungdomsarbejdslejrene, som nu kaldes arbejdstekniske Ungdomsskoler, et Princip, som man jo ikke bruger ved anden Uddannelse, f. Eks. Højskoler, som man ofte ynder at sammenligne de arbejdstekniske Ungdomsskoler med. Paa Grund af den tvungne Henvisning vil det ogsaa i Fremtiden være saadan, kan jeg garantere for, at mange unge stadig væk vil betragte det som en Straf at blive henvist til de arbejdstekniske Ungdomsskoler, ogsaa af den Grund, at der overhovedet ikke tages noget individuelt Hensyn til de unge, som tvangsforvises til Lejrene. Det er den Form for Beskæftigelsesforanstaltninger og Ungdomsopdragelse, vi ikke kan godkende.

Som sagt erkender vi Fremskridtene, først og fremmest den bedre Løn, men som et Middel til Bekæmpelse af Ledigheden finder vi Lovforslaget forkasteligt, og vi forstaar slet ikke den Iver for Gennemførelse af det, som ogsaa udvises fra socialdemokratiske Side, især naar man paa andre Omraader fra Regeringens Side jo faktisk fremmer Ledigheden i Landet, bl. a. ved Hjælp af 19. Marts-Cirkulæret.

Mit Parti er heller ikke alene om at være imod Tvangshenvisningen og Anvendelsen af Lejre i det hele taget. Jeg er i Ungdomskommissionen gaaet ind for at anvende Ungdomslejre som et Middel til at bekæmpe Arbejdsløsheden blandt de unge, men deri ligger absolut ikke nogen Godkendelse af Princippet om Anvendelse af Lejre. Der er Modstand mod Princippet og mod Tvangshenvisningen her i Salen ogsaa uden for det kommunistiske Parti, og der er Modstand imod det i endnu højere Grad uden for det høje Ting.

Der er stadig en stor Del unge, som er utilfredse, og jeg kan nævne, at Arbejdsmændenes Fællesledelse i København ogsaa har drøftet Spørgsmaalet. Arbejdsmændenes Fællesledelse i København repræsenterer 52 000 Arbejdsmænd, og ud af disse rekrutteres en meget stor Del af de unge, som henvises til Lejrere. Fællesledelsen har enstemmigt vendt sig mod Tvangshenvisningen

og ogsaa andre Ting i Forslaget. Og det er ikke, fordi Fællesledelsen er kommunistisk; der sidder 2 Kommuniste og 10 Socialdemokrater i Arbejdsmændenes Fællesledelse i København. Det siger ogsaa noget om, hvordan Synet paa denne Lov er i Fagforeningskredse i København.

Jeg finder, at Lovens Virkninger paa mange Omraader er højst udemokratiske, og de højtflyvende Bemærkninger, den ærede Ordfører for Udvalget gjorde om den danske Aand i Anledning af vor Udtalelse om, at vi hidtil har fundet Anvendelsen noget fremmedartet, deler jeg absolut ikke. Det var jo saadan — det ved det ærede Medlem Hr. Strøm ogsaa —, at der var Kredse, der vilde have ført den Form for Arbejdslejre og Ungdomslejre, vi havde tidligere, endnu videre, som vilde sende hele den danske Ungdom ud i saadanne Lejre til en Løn, der ikke var andet end Lomme penge. Det Princip har vi været afgjort imod hele Tiden. Man var jo lidt paa Glidbanen derudad, og det har vi vendt os imod, lige siden man begyndte med disse Foranstaltninger.

Der tages intet individuelt Hensyn ved Henvisningen af de unge til Lejrene; den eneste Grænse, der findes, er saa at sige den, der sættes mellem gifte og ugifte unge, alle andre personlige Hensyn sættes til Side. Man kan henvise de unge flere Gange i Stedet for at sørge for, at de faar regulært Arbejde i hvert Fald efter den første Henvisning, og det viser sig jo, at i 1941—42 havde 23 pCt. af de unge, der var i Lejre, i alt 594, været henvist mere end een Gang til Ungdomslejrene. I 1942—43 var man naaet op paa 40 pCt., der havde været henvist mere end een Gang, i alt 689 unge. Jeg synes, disse Tal siger en hel Del om Værdien af Lejrene til Bekæmpelse af Arbejdsløshed og som en Opdragelses- og Uddannelsesforanstaltning af den ufaglærte Ungdom i Danmark.

Jeg kan nævne som Eksempel, at Soldater, der hjemsendes fra Tjeneste, og som maaske ikke kan faa Arbejde — det er dog ikke nogen Forbrydelse —, kan henvises til Lejre, naar der er gaaet en Periode paa 2 Maaneder. Under Besættelsen var det saadan, at man til Lejrene henviste unge, som i lang Tid havde siddet indespærret paa Grund af deres nationale Virksomhed. Altsaa springe Soldat et Aar, Henvisning og Genhenvisning af de unge til Lejrene; indtil de bliver 25 Aar — det finder vi er ganske forkasteligt at byde den ufaglærte Ungdom. Vi finder det forkasteligt, at de unge, som det gaar ud over, skal tilbringe deres bedste Aar paa den Maade, at de lever et Lejr- og